

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: L. K.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 10. 1. 2006, č. j. 63 Cad 44/2005 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „stěžovatelka“) ze dne 20. 10. 2005 byla zamítnuta žádost žalobce o přiznání plného invalidního důchodu z odůvodněním, že nesplnil zákonné podmínky ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatelka uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 19. 9. 2005 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o niž rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozsudkem ze dne 10. 1. 2006, č. j. 63 Cad 44/2005 - 27, tak, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení bylo pro vady řízení zrušeno a věc vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatelka nesplnila svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb. (správní řád účinný v době řízení), a že takové opomenutí mohlo mít (a zřejmě

i fakticky mělo) vliv na věcnou správnost rozhodnutí o meritu věci. Bylo poukázáno na to, že jednání před správním orgánem bylo provedeno bez přítomnosti žalobce a z protokolu nevyplývá, že by byl žalobce účast při takovém jednání odmítal, popř. že by byl i tázán na to, zda hodlá navrhnout na podporu své žádosti další důkazy, přitom skutečnost, že žalobce nyní pobývá ve věznici, nezbavuje stěžovatelku povinnosti věc s účastníkem řádně projednat ve smyslu § 3 zákona č. 71/1967 Sb. Již samotný tento fakt je pak podle názoru krajského soudu tak vážným porušením řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, že mohlo mít reálně vliv na správnost rozhodnutí o věci samé, jak má na mysli ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud dále uvedl, že jak z napadeného rozhodnutí, tak i z obsahu správního spisu nelze spolehlivě zjistit, v jakém rozsahu bylo dokazování prováděno, zda např. stěžovatelka čerpala jen ze zdravotní dokumentace lékaře vězeňské služby, zda a v jakém rozsahu vyžadovala zprávy z odborných lékařských pracovišť, zda a v jakém rozsahu čerpala z nálezů, které jsou k dispozici např. v bydlišti žalobce či v jím namítaném zdravotnickém zařízení v K. Nelze ani spolehlivě ověřit aktuálnost nálezů s přihlédnutím k době rozhodování, přičemž krajský soud nemohl ani ověřit, proč např. některé důkazy stěžovatelka neprovedla, protože důkaz pokládala za nadbytečný. Z tohoto důvodu proto krajský soud nepřistoupil ani k vyžádání posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, protože pokud by jí předložil neúplná skutková zjištění, vystavil by vydaný posudek nebezpečí, že bude postrádat objektivní zhodnocení stavu věci a nebude moci tak řádně a objektivně podat odpověď na otázku rozsahu zdravotního postižení žalobce a míry poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. V této souvislosti zdůraznil, že posudková komise nemůže svou činností suplovat činnost správního orgánu, stejně jako soud.

Z uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, přičemž uvedl, že v dalším řízení dosavadní důkazy se žalobcem projedná a bude postupovat podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správního řádu účinného od 1. 1. 2006) tak, že vyzve žalobce k uplatnění práv uvedených v tomto ustanovení.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou opírá o ustanovení § 6 odst. 4 písm. a) bodu 18 zákona č. 582/1991 Sb., které stanoví, že okresní správy sociálního zabezpečení rozhodují o plné invaliditě nebo částečné invaliditě při přechodu z pracovní neschopnosti do plné invalidity (částečné invalidity) v případech stanovených tímto zákonem a dále ustanovení § 85a citovaného zákona podle něhož v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí, tj. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Kasační stížností je uplatněn důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce zejména poukázal na to, že stěžovatelka rozhodla bez znalostí jeho aktuálního zdravotního stavu. Navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl v plném znění potvrzen.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uplatnila důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 6 odst. 4 písm. a) bod 18 zákona č. 582/1991 Sb. okresní správy sociálního zabezpečení rozhodují o plné invaliditě nebo částečné invaliditě při přechodu z pracovní neschopnosti do plné invalidity (částečné invalidity) v případech stanovených tímto zákonem. V projednávané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce, který je poživitelem částečného invalidního důchodu, o jeho návrhu na přiznání plného invalidního důchodu, takže není zřejmé, proč stěžovatelka v kasační stížnosti argumentuje citovaným ustanovením zákona č. 582/1991 Sb.

Zákonem č. 501/2004 Sb. byl s účinností od 1. 1. 2006 změněn zákon č. 582/1991 Sb. tak, že podle § 85a zákona v řízení ve věcech důchodového pojištění se nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí; zahájení řízení z moci úřední se účastníkům zpravidla neoznamuje. Vzhledem k tomu, že ani z přechodných a závěrečných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád účinný od 1. 1. 2006, nelze dovodit, že by v daném případě po zrušení rozhodnutí správního orgánu krajským soudem mělo být postupováno podle zákona č. 500/2004 Sb., lze se stěžovatelkou souhlasit v tom, že použití ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. v dalším řízení před správním orgánem nepřipadá v úvahu. Názor krajského soudu, že v dalším průběhu správního řízení by se mělo postupovat podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., je však podle názoru Nejvyššího správního soudu právně irelevantní, neboť stěžovatelka rozhodovala za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., přičemž je nepochybné, že postupovala v rozporu s ustanovením § 33 uvedeného zákona; což v kasační stížnosti ostatně ani nezpochybňuje. Rozhodnutí stěžovatelky bylo krajským soudem zrušeno dále pro nedostatečná skutková zjištění, což stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž nezpochybňuje, takže pouhý nesprávný odkaz krajského soudu na ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., podle něhož by v dalším průběhu mělo být postupováno, nemůže být důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalobci, který by podle výsledků řízení právo na náhradu nákladů řízení měl, podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu